

Zimski spomini.

Otožen je obiačni dan,
nad zimsko plava pokrajino
in siplje z neba sneg droban,
vrtove beli in dolino.

A glej! razgrne se oblak,
dražestno solncece posije,
pred njim zbeži megleni mrak
in čarovit nam kras odkrije.

Na snežnih gorah solnca zor
v srebrnih iskrach se zrcali,
na drevju pa v podkrilju gor
blestijo ivja se kristali.

Tako v življenju dan gorjup
tolažbe žarek zaleskeče,
ko sladek nas prešine up
prihodnje — a nadzemske sreče.

Gorislava.

Nekdaj — sedaj.

Ko bil sem deček mladolet,
z vrh hribčka gledal sem zavzet
in želel si v neznani svet.

Zdaj iz tujine zrem domov
lepoto ljubih mi vrhov
in hrepenim pod rodni krov.

Maksimov.

